8 bl. : 1 Fr. weekblad voor de jeugd

Robbedoes

5e JAARGANG. - Nr. 27. - Afl. 232.
8 JULI 1943.

Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. - Abonnement : per kwartaal 12 fr. - per halfjaar 23 fr. - per jaar 45 fr. - Postcheckrek. J. Dupuis, Zonen & Co, Nr. 3621.59,

(Vervolgt.)

Robbedoes VLIEGER

WIJ VERNEMEN...

Dat professor Obinata, van het Onderzoekingsinstituut voor metalen zij de Universiteit Bendai, in Japan, er in geslaagd zou zijn, een legeering te vinden, welke 33 % lichter is dan duraluminium.

Dat deze legeering een zeer groote elasticiteit en roestvrijheid bezit en niet alleen uit militair oogpunt een waardevolle ontdekking is, doch ook wat betreft de grondstoffen-winning, daar Japan nu in staat zal zijn zelf voldoende hoeveelheden van dit hoogst belangrijk vliegtuigmetaal te produceeren.

Dat door de I. M. P. A. (Indrustria Metalurgica y Plastica Argentina) een tweezits laagdekker sportvliegtuig naar eigen ontwerp vervaardigd moet zijn, waarvan tijdens de proefvluchten uitstekende vliegeigenschappen zijn waargenomen ; een snel transportvliegtuig alsmede een nieuwe vliegtuigmotor zijn in voorbereiding.

Dat een modern vliegtuig van middelbare grootte en vervaardigd in schalenbouw ongeveer 150.000 klinknagels noodig heeft.

Dat het vliegveld Dubendorf, bij Zurich, de eenige Zwitsersche luchthaven is, welke nog kan bogen op een geregeld Zwitsersch luchtverkeer ; de luchtlijn van de Swissair vliegt nl. van Zurich naar Stuttagrt en Berlijn, met aansluiting naar Scandinavië.

Dat in Zweden een nieuwe verkeers-luchtvaart-maatschappij zou zijn opgericht onder den naam van « Svensk Intercontinental Lufttrafik Aktiebolag » (SILA), welke hoofdzakelijk diensten op verschillende landen zal onderhouden in samenwerking met de reeds bestaande ABA.

HOE MAAKT MEN HOUTEN LUCHTSCHROEVEN ?

Houten luchtschroeven worden als volgt gemaakt. Eerst wordt een aantal vrij dunne planken van verschillend hout op elkaar gelijmd, daarna worden met behulp van mallen met de hand het profiel aan de bladen gegeven. Men noemt het op elkaar lijmen van zulke lagen hout : lamineeren. Het maken van goede houten propellers vereischt een groote mate van vakbekwaamheid.

VRAGENBUS

OTTO LILIENTHAL V 4677. — Neen, jongen, Otto Lilienthal leeft niet meer. Om micromodellen te bouwen moet men reeds een zeer groote ervaring op gebied van vliegmodellenbouw bezitten. We raden u aan eerst gewone zweefvliegmodellen te bouwen volgens plannen, die in den handel verkrijgbaar zijn. Nieuwe eskaders worden niet meer opgericht. (Zie « Robbedoes » Afl. 223).

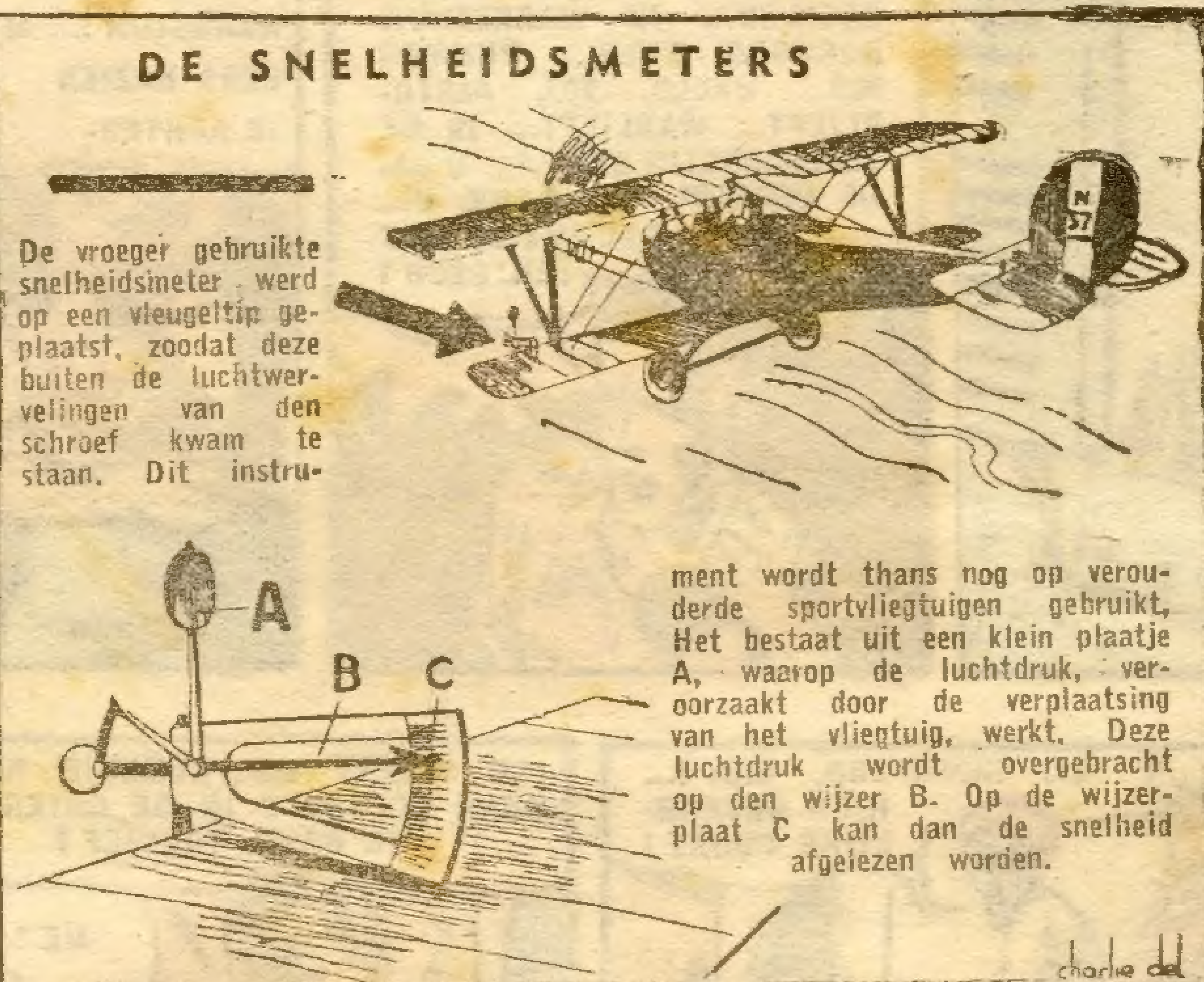
S. YARD V. 4665. — Nieuwe eskaders mogen niet meer opgericht worden (zie « Robbedoes » Afl 228). Wilt ge de adressen mededeelen van de acht door u aangeworven leden ?

J. BLUTHER V. 3668. — Het boekje « Luchtvaartwoorden » is denkelijk nog wel bij de Luchtvaartboekhandel (Bruul 103, te Mechelen) vekrijgbaar.

VLIEGENDE VLAMING V. 812. — Zooals u reeds weet, zijn op bevel der bezettende overheid alle bestaande eskaders ontbonden en mogen er ook geen nieuwe opgericht worden. Ieder Robbedoes Vlieger houdt zich thans bezig met vliegmodellenbouw en studie der luchtvaarttechniek.

SYRINX V. 1761. — Spanlak is een vloeistof, die in de vliegmodellenbouw gebruikt wordt om de bekleeding in zijde of papier van vliegmodellen te bestrijken. Hierdoor wordt deze bekleeding gespannen en luchtdicht gemaakt. Spanlak kunt ge niet zelf maken. Dit product is verkrijgbaar bij alle firma's, die modelvliegtuigmateriaal verkoopen. Het kan verdund worden met een speciaal product, « verdunner » genoemd.

WIJ LEEREN VLIEGEN...

De vroeger gebruikte snelheidsmeter werd op een vleugeltip geplaatst, zoodat deze buiten de luchtwervelingen van den schroef kwam te staan. Dit instrument wordt thans nog op verouderde sportvliegtuigen gebruikt. Het bestaat uit een klein plaatje A, waarop de luchtdruk, veroorzaakt door de verplaatsing van het vliegtuig, werkt. Deze luchtdruk wordt overgebracht op den wijzer B. Op de wijzerplaat C kan dan de snelheid afgelezen worden.

ZILVEREN PIJL V. 3141. — De afleveringen van « Robbedoes », waarin de cursus luchtvaarttechniek gepubliceerd werd, zijn uitgeput. U kan echter de Robbedoes-albums, die deze nummers bevatten, nog bestellen. Een dergelijke cursus kunt ge ook volgen bij het door u aangehaalde instituut. Rotting is een materiaal, dat gebruikt wordt in de vliegmodellenbouw om bv. vleugeltippen te maken. Het is zeer buigbaar en heeft een ronde doorsnede. Het heeft het uitzicht van hout, maar is een rietsoort. Het vliegtuig daalt als men den stuurknuppel naar voor duwt, waardoor het hoogteroer naar beneden uitgeslagen wordt. Het stijgen gebeurt op de tegenovergestelde manier. De bouwdoozen « Horzel » en « Robbedoes » zijn niet meer verkrijgbaar. Er bestaan geen Robbedoes eskaders meer. Het boek « Het Vliegtuig » (twee deelen) is nog zeer moeilijk verkrijgbaar. Vraag eens bij gespecialiseerde firma's. We hebben vernomen, dat bij de Modelvliegtuig Centrale, Bruul 108, Mechelen, weer een kleine voorraad balsa en vliegtuigtriplex verkrijgbaar is. Een ligger is een houten balk van zeer kleinen doormeter (bv. 3 op 5 mm.) en wordt gebruikt als langsligger bij de constructie van het geraamte van vliegmodellen.

WILL SPARROW V. 4635. — Nieuwe Robbedoes luchteskaders worden niet meer opgericht. Het grootste verkeersvliegtuig hoort thuis in Amerika.

THNEARS J. M. — Nieuwe eskaders mogen we niet meer oprichten.

CLAUDE LICHTTFORT V. 4531. — Nieuwe eskaders mogen niet meer opgericht worden.

VLIEGENDE BLAUWVOET V. 4455. — Uw oproep zullen we plaatsen Het vormen van nieuwe eskaders en groepen is niet toegelaten.

VLIEGENDE DOOD. — Gelieve in 't vervolg uw stamnummer onderaan uw brief na uw deknaam te vermelden. Uw oproep kan niet geplaatst worden, vermits het niet meer mogelijk is nieuwe eskaders op te richten.

BROKKEN PILOOT V. 4616. — Alle eskaderactiviteit werd ontbonden, zoodat het niet mogelijk is, u in een eskader op te nemen. Intusschen kunt ge toch uw vrijen tijd besteden aan het bouwen van vliegmodellen en het bestudeeren va de luchtvaarttechniek.

LUCHTBEHEERSCHERS V 4461. — Inlichtingen over luchtvaartboeken kunt ge bekome bij de « Luchtvaart-Boekhandel », Bruul 108, te Mechelen. Indien ge u thans wilt voorbereide om later in de luchtvaart als vlieger of als technieker uw beroep te kiezen, doet ge best thans volledig hooger middelbaar onderwijs af te loopen en u in positieve vakken te specialiseeren (wiskunde, natuurkunde, enz.). Van een vlieger wordt een groote gezondheid vereischt, speciaal hart, longen, oogen en zenuwen worden onderzocht.

Bijna alle afleveringen van « Robbedoes », verschenen in 1941-42 en 43, zijn nog verkrijgbaar. Als ge naar Robbedoes Vlieger schrijft, adresseert ge uw brief aan Bob. Brieven voor Snuffeltje, Bob ea andere medewerkers mogen echter in eenzelfden omslag verstuurd worden.

BOB.

CORRESPONDEERT MET ROBBEDOES VLIEGERS !

Onze nieuwe dienst voor briefwisseling voor RVC-ers kent een overw eldigend succes. Het is inderdaad niet te verwonderen, dat alle Robbedoes Vliegers met vrienden uit de RVC in briefwisseling willen treden. Met deze nieuwe dienst heeft Robbedoes opnieuw bewezen, dat niets wordt nagelaten om de leden der RVC diensten te bewijzen.

Voor dezen, die nog niet weten, hoe ze van onze « Dienst voor briefwisseling onder RVC-ers » kunnen genieten, herhalen we hier de voorwaarden.

Alleen Robbedoes Vliegers kunnen hiervan gebruik maken. De dienst is kosteloos Het volstaat aan Bob een aanvraag te richten en daarin te vermelden den naam, voornaam, stamnummer en geboortedatum, alsook mede te deelen in welke stad uw correspondent moet wonen. Bij deze aanvraag sluit ge een eersten brief gericht aan een onbekenden Robbedoes Vlieger. Dezen brief sluit ge in een open omslag, voorzien van een zegel van 1 frank en aan de keerzijde van uw adres. Dit alles sluit ge in een tweeden omslag, dien ge zooals gewoonlijk aan Bob stuurt. Uw brief sturen we dan door aan uw nieuwen correspondent, die u dan rechtstreeks kan antwoorden. Vergeet dus niet in uw brief aan den onbekenden Robbedoes Vlieger ook uw adres te vermelden, anders kan hij niet antwoorden.

Rakkers, nou hebben ze Snuffeltje een vraag gesteld waar ie « perplex », verstomd, ja... ontredderd op zit te kijken ! Stellen jullie je voor. Snuffeltje is zijn mooie vulpen (hm ! hm !) kwijt. Ja, dat kan alleman overkomen... maar « de lompste eerst », zeggen « ze » in Antwerpen. Hewel, Snuffeltje zou aan een nieuwe pen willen geraken ; en wat gaat ie beginnen ? Bij al de Robbedoesleden een omhaling doen ! Ik ben er van overtuigd, genoeg bij mekaar te krijgen om mij een heerlijken... vooroorlogschen zelfvuller aan te schaffen. Al maar een geluk, dat... ik mijn vulpen nog heb... Maar rakker **Roben Houthe** uit Ieper wenscht op deze manier aan een... hondje te geraken ! ? Deze rakker is zwaar beproefd door den oorlog, en Snuffeltje begrijpt ten volle zijn verdriet. Maar onze rakker zal toch zeker ook wel begrijpen, dat er nog veel dringender hulp noodig is, dan hem zoo'n viervoetigen speelkameraad te bezorgen ? Daarbij, Snuffeltje is er zeker van, dat er tal van menschen hun hondje op dit oogenblik wel zouden willen wegdoen, indien ze er een goeden post voor wisten. « Snuffel » maar eens rond, hé, rakker, wellicht geraak jij nog gratis aan een « Mitsie ».

Deze Mitsie doet me denken aan... slakken ; ja, jullie kunnen denken, wat jullie willen ! Wat voor verband is er nu tusschen een slak en een hond ? Geen, maar wel tusschen een slak en een honden... neus, beweert Piet Kwabbernoot, want ze zijn alle twee... nat ! Heel plezierig, maar **Bliksem-Joe** uit Merchtem, een verwoed bloemenkweeker, ontdekt regelmatig verschillende van die onaangename kwasten op zijn bloemenperken. Reeds tweemaal graasden ze zijn zaaisel af. Ik kan hem twee middelen aan de hand doen : kalk strooien, ofwel een egel houden, dit nuttige dier verslindt ze. Maar dan moet je daar weer kunnen aangeraken, hé ! Vraag intusschen eens bij een drogist, die heeft nog wel een of ander « geheim » middeltje, dat weet ik zeker.

Stalen Wil uit Hasselt heeft het over bommen. **Dieptebommen...** zijn bommen, die in de diepte der zee bijvoorbeeld moeten tot ontploffing komen. Hoeveel projektielen een vliegtuig kan dragen hangt af van : a) het vliegtuig, b) de bommen en c) den afstand. Jullie begrijpen, dat een klein vliegtuig minder laden kan dan een groot, dat er van een klein kaliber meer bommen kunnen geladen worden dan van een zwaar. En de afstand speelt misschien nog wel de grootste rol. Meer uitleg zal Bob je wel verschaffen, als je het hem eens heel lief vraagt. In afwachting zal ik het nou maar over de **Mizteken** hebben. De Mizteken vormen een oud Mexicaansch ras, ouder dan de Azteken, die jullie wel zullen kennen. Beide volkstammen bezitten overblijfselen van een zeer oude, hoogontwikkelde beschaving. Het zijn landbouwers, die zich kleeden met stoffen door de vrouwen geweven en met indigo of purper gekleurd. Over deze menschen zullen jullie ongetwijfeld in de **encyclopedieën** nog meer vinden, **Marc de Hercules** uit Sint-Truiden. Encyclopedieën, rakkers, zijn woordenboeken, geen vertalende, maar verklarende. Dus, die leggen de dingen uit. Een prachtige uitvinding voor onze kurieusneuzen, hé ! Het snuffelen hierin geschiedt heel gemakkelijk ; net als in een gewoon woordenboek, want alles is ook hier alfabetisch, dat wil zeggen, in de volgorde van het A. B. C. gerangschikt. Een boek, dat over Wijsbegeerte handelt ? « Inleiding tot de Wijsbegeerte », van Prof E. De Bruyne. Een taaie brok voor een oningewijde, hoor ! En nu nog één vraagje, en je rantsoentje is weg ! We nemen natuurlijk de heerlijke figuur van **Jozef Van Gansen**, de held uit den boerenkrijg. Hij werd geboren in 1766 en diende reeds onder den dapperen West-Vlaming Van der Meersch tegen Jozef II, zoodat hij een dertig jaar was, toen de boerenkrijg aanving. Van Gansen was de bezieler en leider van den opstand. De Franschen hebben beproefd, hem als een dommerik voor te stellen, maar dat was heelemaal het geval niet. Het was een voornaam, edel, flink gestudeerd en zeer bekwaam militair leider, met bovenmenschelijken moed. Hij was welbespraakt en... groot menschenkenner, want hij was brouwer ! Rakkers, over dezen man leeren jullie veel in het flinke, spannende en geestdriftige boek « Brigands in 't Geweer », van Frans Verachtert ; de boeiende geschiedenis van onzen grooten boerenkrijg ! (Uitgave Davidsfonds 1939). Zulke lektuur maakt ons ook beter en edeler en zal ons moeten doen inzien, dat we benevens kordaat ook... beschaafd en beleefd moeten zijn. Daarom, **Bob Hunter** uit Merchtem, is het volstrekt verkeerd de kenteekens van de andere clubs af te trekken. Daardoor winnen we niets, al ook meenen we het nog zoo goed. Zeg dat dus maar gerust aan die wat al te voortvarende rakkers. Robbedoes rekent op de tucht van zijn mannen ! Onze heerlijke kenteekens zijn nog immer tegen 3,50 fr. te bekomen, alsook onze prettige fietswimpels van 6 fr., **Jan Kordaat** uit Izegem. Een grootere vlag bezitten wij niet en het is ook niet waar, dat Snuffeltje een boek zou schenken aan een rakker, die vijf leden aanwerft. Dat is een volledig « uit de lucht gegrepen gerucht », zouden de dagbladen zeggen. Maar het is wel waar, dat **Roode Ruiter** uit Waver te toelating heeft om een plaatselijke club te stichten, en dat er te Antwerpen en overal meer en meer Robbedoeskenteekens op de rakkerskragen prijken. Zoo ziet **Arkansa** uit Wilrijk het, en zoo ziet ook Snuffeltje het. Ik wilde, dat jullie dat briefje... of beter dat kaartje van Arkansa lezen konden, rakkers. Mijn neus krult van fierheid, wanneer deze rakker al de clubs bespreekt en Robbedoes aan den kop zet ! Maar ja, dan vergeet ik nog aan **Rooden Ruiter** te zeggen, dat het aantal leden van een plaatselijke club onbepaald is. Zoo gauw ze met twee zijn, begint de vergadering, beweert Piet Kwabbernoot ! Namen en adressen van andere leden moeten geheim blijven, rakker.

Onze **Nizmi** uit Sint-Lambrechts-Woluwe zou zelfs graag de huurprijs weten van een zaal om een stuk ten voordeele van Winterhulp op te voeren. Snuffeltje uit Antwerpen kan je daar natuurlijk moeilijk over inlichten. Maar eens in je omgeving rondkijken, hé ! En je talrijke clubleden zullen misschien ook wel « iets » vinden.

En nou komt daar op aanvraag van **Inspecteur D** uit Tessenderloo de **Eiffeltoren** opdagen. Deze beroemde ijzeren reus meet 300 m. en werd in 1889 voor de wereldtentoonstelling door den Franschen ingenieur Eiffel, die een specialist was in ijzeren bouwkonstrukties (bijvoorbeeld bruggen), gebouwd. Het ventje weegt zoo maar eventjes negen millioen kilo ! Het eerste platform bevindt zich op 57 m. van den beganen grond ; het tweede op 115. Hier komen de vier « pooten » (die op den grond een vierkant van 100 m. zijde afteekenen !) bijeen. Het derde platform is op 276 m. hoogte. Daar bevindt zich een schijnwerper, en dan is er een vierde platform op 300 m. hoogte ! Dit reusachtig gevaarte is... onbewoond ! Ja, Inspecteur, een correspondent daagde nog immer niet op, en over dien schrijver is nergens wat te ontdekken.

Ons vervolgverhaal over Columbus brengt de rakkers steeds nieuwe vragen in 't hoofd, en dat is zeer begrijpelijk. Maar, tusschen haakjes gezegd, weten jullie, dat Columbus eigenlijk anders heette, en wel Christobal Colon ? Het kompas staat natuurlijk in innig verband met deze tochten. Over het algemeen wordt aangenomen, dat de Chineezen dit nuttige tuig zouden hebben uitgevonden... of eigenlijk ontdekt. Want de magneetnaald is eerder een natuurkundige toepassing van het magneetijzer, waarvan de Chineezen reeds in de IIe eeuw wisten, dat het ijzer aantrekt. Dikwijls beweert men, dat Marco Polo het kompas uit China naar Europa zou overgebracht hebben, maar dat is niet bewezen. Uit een werk van 1297 weten wij, dat de Chineezen het kompas op hun zeetochten gebruikten, maar van een Moorschen geleerde uit dezelfde eeuw vernemen wij, dat de Syrische zeevaarders eveneens de magneetnaald gebruikten. Oorspronkelijk — jullie zullen dit wel weten — was het kompas eenvoudig een magneetnaald op twee strooipijlen, die op water dreven. Daar dit zeer onnauwkeurig was, werd er van den beginne af naar verbetering gezocht. De Portugees Ferrande vond in Mei 1483 het kompas met windroos uit. En aan onzen beroemden Christoffel danken wij de ontdekking van den deklinatiehoek (afwijkingshoek tusschen het aardrijkskundige Noorden en het magnetische Noorden), die overal verschillend is. Inderdaad, de magneetnaald geeft het zoogenaamde magnetische N. aan, niet het echte of aardrijkskundige N. En weten jullie, dat de laatste jaren op onze moderne schepen de magneetnaald niet meer als kompas gebruikt werd, maar dat dit vervangen werd door het zoogenaamd **gyrostatisch kompas**, een snel draaiende schijf, die in verband met de zwaartekracht en de asomwenteling der aarde, de juiste Zuid-Noordrichting aangeeft ? Onze **Roode Ruiter** uit Tildonk zal hiermee wel tevreden zijn !

Wat nu de **mummie van « Koning Pharao »** betreft, **Sitting Bull** uit Halle, daar kan ik je weinig over vertellen... omdat er honderden Pharao's geweest zijn. Ik kan dus niet verzekeren, of de mummie van den door jou bedoelden koning ooit weergevonden werd. Zeker is echter, dat in Egypte, het land van deze machtige heerschers, toen reeds **leeuwen** leefden, omdat deze dieren voorkomen op hun muurversiering, in hun schrift, enz. **Waar nu het meeste leeuwen leven, De Stalen Arm** uit Wervik ? In Abessinië en Soedan. In normale tijden treffen wij in ons land nog zeer zelden **wolven** aan ; alleen tijdens buitengewoon koude winters komen er uit Midden-Europa soms enkele naar hier afgezakt. Vroeger kwamen ze veel meer voor, en in de middeleeuwen waren de wolven de zeer gevreesde bewoners onzer bosschen. Dat was zelfs nog zoo in den tijd van Keizer Karel. **Keizer Karel !** Daarover zijn wel dikke boeken te schrijven ; zie toch eens wat tal van avonturen deze man heeft beleefd. 't Geboortejaar van Keizer Karel zal wel geen rakker vergeten ; het is 't gemakkelijkste jaartal van heel de geschiedenis : 1500 ! Op 24 Februari. In 1506 erft hij reeds van zijn vader Spanje, Milaan, Napels en Sicilië en het pas ontdekte Amerika, mitsgaders de Nederlanden, die door landvoogdessen bestuurd werden. Nog verschillende landen komen onder zijn bestuur en reeds op negentienjarigen leeftijd draagt hij de keizerskroon. In zijn jeugd genoot Karel een flinke opvoeding van onzen beroemden Adriaan Boyens. Beroemd ? Ja, want deze eenvoudige priester werd later Paus Adrianus VI ! Een bekwaam edelman uit een oud Zuid-Nederlandsch geslacht. Prins Willem van Croy onderwees Karel in de staatkundige en militaire kunsten, en de jonge keizer, alhoewel lichamelijk niet tot de sterksten behoorend, was een flink student. Het ongeluk wilde nu, dat de staten van Karel het Fransche rijk van Frans I volledig als een ijzeren muur omringden. Dat was de oorzaak van een viertal oorlogen, die allen in Keizer Karels voordeel eindigden. In den eersten oorlog werd Frans I zelfs door Karel van Lannoy, een Nederlandsch edelman, gevangen genomen. Een andere tegenstrever van Karel V was de Turk Soliman II, die met zijn legers reeds tot voor Weenen stond. Het machtig leger van Keizer Karel dreef hem op de vlucht. Ook de talrijke Muzelmansche zeeroovers hadden het erg te verduren, want bij zijn verovering van Tunis bevrijdde hij zoo maar een twintig duizend kristen slaven, die door deze kapers gevangen genomen waren. Doch de ergste vijanden van den machtigen keizer waren de Protestanten. Ja, rakkers, toen mochten de menschen niet den godsdienst belijden, dien ze wilden, en de vorsten, zoowel de katolieke als de protestantsche, eischten het recht, op hun ondergeschikten hun godsdienst op te dringen. Keizer Karel slaagde er niet in het voorvaderlijk geloof in al zijn staten te behouden, en dat maakte hem droefgeestig. Nu, niettegenstaande die ontelbare oorlogen, was zijn rijk welvarender dan ooit. Hoe kwam dit ? Door de talrijke galjoenen, die zwaar met goud beladen van uit Amerika de Spaansche kusten aandeden. Karel echter, door zijn talrijke oorlogen uitgeput, met een nijdige jicht geplaagd, ziek en het regeeren moede, droeg in 1555 de regeering der Nederlanden op zijn zoon Philip II over.

De oude keizer nam plechtig afscheid van zijn volk, dat hij ondanks alles toch lief had gehad, en trok naar het zonnige Spanje, vanwaar hij niet meer weerkomen zou. In het klooster van San Yuste (Sint Joest), gelegen in het prettige dal van de Estramadura, sleet hij vreedzaam en ingetogen zijn laatste levensjaren. Het maken van uurwerken was zijn geliefkoosde bezigheid. Toen hij zijn uur voelde naderen, ging Keizer Karel zelf in zijn doodkist liggen. Op 21 September 1558 stierf de groote vorst, in wiens rijk de zon nooit onderging ! Al onze rakkers zullen steeds graag iets lezen over deze machtige figuur.

En om te sluiten roepen we met geestdrift : **Met Robbedoes vooruit en vooraan !**

Jullie aartsrakker, SNUFFELTJE.

CLUBNIEUWS

« Olympic » uit Vilvoorde vraagt een ploeg uit de omgeving om tegen te voetballen. Leeftijd der spelers : 12 à 15 jaar. Voor alle inlichtingen schrijven naar Marcel Devries, Roger de Grimberghestraat 1, **Vilvoorde.**

Alle rakkers, die wenschen deel uit te maken van de « Roode Vossen » van Antwerpen moeten zich aanmelden, voorzien van hun lidkaart, bij Jozef Van Maroey, Gasstraat 133, te **Antwerpen.**

20 Juli wordt er te **Mortsel** een feest ingericht voor al de Robbedoesrakkers. Bijeenkomst aan de kerk van Mortsel. Verdere inlichtingen bij E. Verschueren, Kerkstraat 45, **Mortsel-**Dorp.

Welke voetbalclub wil er spelen tegen de Mortselsche sportclub ? Zich wenden tot voornoemd adres.

NONKEL RIK'S POPPENKAST IN GROOT-ANTWERPEN

Vrijdag, 9 Juli, om 5 uur, in de zaal « Eendracht », Lindschesteenweg 1, Hove.

Zondag, 11 Juli, om 3 uur, in het Poppentheater, St.-Jacobsmarkt 25, Antwerpen.

Maandag, 12 Juli, om 5.30 u., in de zaal « St. Jakob », Kerkstraat, Kapellen.

Dinsdag, 13 Juli, om 5 uur, in de zaal « Volksvriend », Putte-Grens.

Woensdag, 14 Juli, om 5 uur, in de zaal « Vox », Bredabaan 523, Merksem.

Donderdag, 15 Juli, om 5 uur, in de zaal « Sporting », Herenthalsche baan 310, Deurne-Zuid.

Op het programma :

JAN BREYDEL

Een grootsche schepping. De lustige Brugsche heid in volle aktie. Spanning, leute, iets eenigs !

Prijzen der plaatsen : 3 en 4 frank. Leden der Robbedoesclubs (R. C. of R. V. C.) hebben op vertoon van hun lidkaart 50 ctm. vermindering op alle vertooningen.

OM LID TE WORDEN VAN ONZE BEFAAMDE ROBBEDOESCLUB...

moet je je naam, voornaam, schuilnaam, adres en geboorteplaats en -datum opgeven aan Snuffeltje.

Daarbij moet je 4 frank in postzegels in je brief stoppen. Doe er, zoo mogelijk, een pasportfoto bij. Je wordt dan in het gouden boek der Robbedoesvrienden ingeschreven en ontvangt tevens een lidkaart met eerewet en den sleutel van het geheim cijferschrift van onze roemruchte club. Bovendien stuurt Snuffeltje het prachtige Robbedoesspeldje, dat je tot lid van onze groote Robbedoesfamilie stempelt. Wie geen kenteeken verlangt, hoeft maar 50 ctm. inschrijvingsgeld te betalen.

(Vervolgt.)

De Avonturen van Robbedoes

JAN TOK, DE BEROEMDE SCHEIKUNDIGE, HEEFT EEN FORMULE ONTDEKT, WAARMEE EEN MAN ZICH ONZICHTBAAR KAN MAKEN. MAAR HIJ IS ER ZELF HET EERSTE SLACHTOFFER VAN...

WAT STAAT ROODE RUITER TE WACHTEN ! WIE IS FOX !

(Vervolgt.)

(Zie vervolg op de laatste bladzijde.)

Als de zee roept

door L. Victor V. Edmond

(Vervolg.)

Wij, leerlingen, stonden nu gedurig in de bres. Het werk was hard, en met den timmerman hadden we de karwei om alles zoo goed en kwaad het ging weer vast te schroeven of te nagelen. Wij waren dag en nacht te been en moesten ook de doode stieren overboord werpen. Wanneer wij het aandurfden de « cattlemen » 's nachts te wekken werden wij slecht onthaald. Wee hem, die deze karwei op zich nam !

Deze ruwe kerels waren in het achterschip ondergebracht, en zoodra degene, die hen kwam roepen, zichtbaar werd, begon een echt bombardement met zeelaarzen, schoenen, potten en pannen en zelfs met flesschen. Het was moeilijk uit te maken, wie het gevaarlijkst was : de veehoeders of de stieren... In de meeste gevallen moesten wij het alleen klaar zien te spelen, en gewapend met onze lantaarntjes gingen wij er dan op af. Stieren, die losgeraakt waren, moesten weer op hun plaats vastgebonden worden.

Met eindjes touw en allerlei soorten van knoopen gelukte het ons na zwaren en gevaarlijken arbeid weer alles in orde te brengen. De stieren werden woeliger, naar gelang het weer beterde en zij wat steviger op hun pooten stonden.

Zoodra de toestand het toeliet, werd de « Oceano » weer op volle vaart en op koers gebracht. Zoo bereikten wij het Kanaal en bevonden ons nu tusschen allerlei op- en afvarende schepen. Wij bemerkten het uitvarende zeilschip « The outward bounder », en liepen boord aan boord met een ander, dat evenals wij op weg was naar een thuishaven. Wij zagen de groote schepen met passagiers op hun dekken, die nieuwsgierig naar ons keken. Men kon hier aan alles merken, dat we midden in den voornaamsten scheepvaartweg der wereld waren.

Eindelijk namen wij den loods aan boord en voeren wij naar Deptford om onze stieren te ontschepen. De leerlingen van de « Allegiance » werden in het Zeemanshuis (Leemonstreet) te Londen ondergebracht, in de kwartieren der zeeofficieren.

Wij beschikten over enkele dagen vrijen tijd en ditmaal maakte ik er ten volle gebruik van om van op de bovenste verdieping van een omnibus iets meer van de Britsche hoofdstad te zien. Zelfs nu vind ik het nog aangenaam, deze wereldstad aldus te bezichtigen.

In het Zeemanshuis kregen wij bezoek van een der heeren van de « Shipwrecked Mariners and Fishermen Society », een instelling, die zich bezighoudt met hulpverleening aan schipbreukelingen. Wij ontvingen ieder een winterpak, een overjas en ook warm ondergoed. Met dankbare herinnering heb ik steeds aan deze daad teruggedacht. Het is een zegen voor een land zulke instellingen te bezitten.

Zonder aarzelen aanvaarden wij de hulp. Er komen in het leven soms omstandigheden voor, dat de mensch hulp noodig heeft. Die hulp kan de vorm aannemen van een redding op zee of aan wal. Ze kan ook van dien aard zijn, dat er een helpende hand wordt toegestoken aan den medemensch, die op andere wijze in nood verkeert, zooals in ons geval. Het is dan steeds een zoete ervaring onbaatzuchtige hulp te vinden.

Er zijn personen, die door het leven gaan zonder vele hindernissen, anderen die gedurig met strijd en tegenspoed te kampen hebben. Maar toch zijn er velen, die vroeg of laat hulp noodig hebben en dan verplicht zijn er om te vragen of ze eenvoudig te aanvaarden. In de meeste gevallen gebeurt dit, wanneer men zooiets het minst verwacht, en op zekere uitzonderingen na, door oorzaken waartegen men machteloos is.

Men ontmoet ook wel personen, wien het altijd voor den wind gaat en die kortzichtig genoeg zijn om te veronderstellen, dat hun welvaart aan hun verstand ofwel aan meer ondervinding is toe te schrijven en ze daarom vanzelf voor iederen nood gevrijvaard zullen blijven. Er zijn er zelfs, die minachtend op noodlijdenden neerkijken. Maar, zooals we reeds zeiden, de beproeving kan iedereen treffen.

De personen en de vertegenwoordigers van instellingen, die ontbaatzuchtig hulp verleenen aan hun medemenschen verdienen dus allen lof.

Na enkele dagen verblijf in het Zeemanshuis werd ons medegedeeld, dat we huiswaarts konden keeren om daar verdere bevelen af te wachten. Ieder van ons ontving vanwege de Maatschappij vijf pond.

Mijn scheepsmaats vertrokken na een kort afscheid naar Schotland, en ik over Dover en Oostende naar Antwerpen.

Met een klein handvaliesje, het eenige wat mij nog overbleef, landde ik in de Scheldestad aan, na een afwezigheid van zes maanden. Het grootste verlies was natuurlijk mijn album met de zeldzame postzegels, maar daar was niets aan te doen.

Wat was het heerlijk weer thuis te zijn onder familieleden en vrienden ! Zij waren natuurlijk door briefwisseling op de hoogte gesteld, maar luisterden gretig naar mijn avonturen, die ik nu met meer bijzonderheden vertelde. Moeder had ook mijn geliefkoosde versnapering, lekkere pannekoeken, niet vergeten en me bij gelegenheid van mijn thuiskomst daarop vergast.

Ik had het kostuum, dat ik in Londen had gekregen zoo laten maken, dat het na vervanging van de knoopen een echt uniform was. Ik wandelde weer door de straten van Antwerpen zoo fier als een pauw ; ik zag weer de bewonderende blikken van schooljongens en van andere jongelui, die reeds een loopbaan aan wal gekozen hadden. Maar mijn triomf zou niet van langen duur zijn.

Tien dagen na mijn thuiskomst ontving ik een brief, waardoor ik kort en beleefd verzocht werd, mij naar Hamburg te begeven, om daar dienst te nemen aan boord van het zeilschip « Falklandbank ». Er werd tevens aan toegevoegd, dat de brief zou dienen om mij aan den gezagvoerder, kapitein Robbins, voor te stellen.

IV

De Reis op de « Falklandbank »

Thuis hadden we afgesproken, dat ik mijn uitrusting te Hamburg zou koopen, om het vervoer en de moeilijkheden met de tolbeamten te vermijden. Zoo kwam het, dat ik slechts voorzien van mijn handvaliesje, in een trein naar Duitschland had plaats genomen.

Ik had mijn vertrek nog een paar dagen uitgesteld na de ontvangst van de bevelen. Nu zat ik in een derde-klasrijtuig al een tijdje te mijmeren over het afscheid en over de reis, die nu voor mij begon. De stad Antwerpen lag reeds ver achter mij, toen ik in een naburig rijtuig muziek hoorde. Ik trok er op af en trof er een afgemonsterde bemanning aan, die op weg was naar huis.

Het waren allen Duitschers. Zoodra zij mijn scheepsuniform bemerkten, noodigden zij mij uit om bij hen plaats te nemen. Ik moest mijn avonturen vertellen en met voldoening vernamen zij, dat de schipbreukelingen van de « Allegiance » door het Duitsche schip « Louise » gered waren.

Zij onthaalden mij op allerlei versnaperingen en hun « fou-fou-band » kwam ook spoedig weer in actie. Dehalve Duitsche, werden ook Engelsche wijsjes gezongen, zooals : « Won't you come home, Bill Baily » en « Blue bells I have gathered ».

Te Dusseldorf stapten wij over in een vierde-klasrijtuig van een anderen trein, die ons naar Bremen zou brengen. Deze rijtuigen waren slechts langs de wanden van zitplaatsen voorzien en werden vooral gebruikt door de boeren en marskramers, die in het midden hun korven en reisgoed opstapelden. Tot groot vermaak van onze medereizigers werd de muziek opnieuw ingezet, en daar er een paar danslustigen in onzen wagen aanwezig waren, duurde het niet lang of « de dekken werden geklaard » en een danspartijtje aangevangen. Aldus bereikten wij Bremen, waar wij den volgenden morgen zouden scheiden.

Op hun verzoek vergezelde ik mijn nieuwe vrienden naar een klein hotel, waar alles tot in de puntjes verzorgd was. Na het avondeten bezochten wij een paar vermakelijkheidsgelegenheden van deze Duitsche stad, om daarna een verdiende nachtrust te genieten.

Den volgenden morgen had het afscheid plaats en zette ik mijn reis naar Hamburg voort. Daar aangekomen, nam ik eerst, met de nieuwsgierigheid, die aan de jeugd eigen is, een kijkje in de groote havenstad, die wel een millioen inwoners telde. Ik kreeg den indruk, dat het een schoone goedaangelegde stad was, en stond ook in bewondering voor de prachtige tramwagens en groote warenhuizen. Na eerst in het centrum te hebben rondgeslenterd, kwam ik tenslotte in een zijstraatje terecht, waar ik de klanken van een piano hoorde in een kleine drank- en eetgelegenheid.

Ik stapte er binnen om een verfrissching te gebruiken. Achter de schenktafel stond een vrouw van middelbaren leeftijd en twee meisjes, haar dochters, waren bezig een nieuwen dans te leeren.

Een praatje volgde en na tien minuten wist ik al, dat ze van Antwerpsche afkomst waren. Daar het juist etenstijd was, werd ik uitgenoodigd om mee het middagmaal te gebruiken, wat ik dankbaar aanvaardde. Ik voelde me heelemaal thuis. 's Namiddags vermaakte ik mij zoo goed, dat ik de « Falklandbank » vergat. Het was tegen den avond, toen ik eindelijk afscheid nam om mijn schip op te zoeken.

Daar ik aan de haven niet bekend was, vroeg ik iemand naar de plaats, waar ik mijn schip kon vinden. Ik bereikte het ten laatste met de « Jollenferry », de veerboot die de verbinding met de schepen verzekerde. Bij het naderen nam ik met belangstelling schip en tuigage waar en hoewel het reeds duister was kon ik toch alles nog goed onderscheiden. Het was een volgetuigde driemaster, met bovenbramra's, maar die geen Royals voerde, zoodat dit me den indruk gaf alsof de bovenste ra's zoo lang waren als de onderste. De boot zag er zwaar uit, in tegenstelling met een kleinere bark, zooals de « Allegiance », en ik had al genoeg ondervinding opgedaan om te weten, dat een paar extra koppen, die zij zou hebben om dit alles te behandelen, weinig verschil zouden maken en het werk bij de manœuvres zwaar zou zijn.

Vlug had ik dit alles opgemerkt en overwogen, voordat ik aan boord klom. Ik begaf mij naar het dekhuis, vermoedelijk het « half deck », of logies der leerlingen, dat men op de beter ingerichte schepen steeds voor het kleine achterluik vond.

Toen ik binnenstapte trof ik er iemand aan. Een rokende lamp, aan het beschot gehecht, verspreidde een karig licht. Aan den anderen kant van het beschot, dat het dekhuis in tweeën verdeelde, logeerden waarschijnlijk de onderofficieren. Ik zag de groengeschilderde zeemanskoffers staan en zeven kooien rondom, twee boven elkaar, die reeds ingenomen waren ; de achtste kooi was vermoedelijk voor mij bestemd. Verder stonden er een tafel in het midden, de gewone kastjes voor het eetgerief, alsook de kleine watertank en de kachel, die in het beschot was aangebracht om beide plaatsen te verwarmen.

Nadat ik mij wat verwarmd had, besloot ik heelemaal gekleed mijn kooi te betrekken, want ik had natuurlijk geen stroozak meegebracht. Ik lag nog een tijdje wakker en vroeg mij af, of er onder de leerlingen geen van de « Allegiance » zouden zijn. Enkele oogenblikken later sliep ik in.

Omstreeks middernacht werd ik gewekt door het lawaai van binnenkomende jongelui, die luidruchtig en vroolijk hun verwondering te kennen gaven, toen ze mij in vol uniform op de planken der kooi zagen liggen. Ik sprong er uit om kennis te maken en stelde mij voor als « Edmond », den leerling uit Antwerpen. Onder hen was er geen van de « Allegiance ».

Zoodra zij mijn naam hoorden, zei één van hen :

— Sapperloot, dan zult gij er van langs krijgen.

En met zijn duim over zijn schouder naar achter wijzend, waar zich de kajuiten der officieren bevonden, voegde hij er aan toe :

— Ze hebben u al lang verwacht.

Daarop mompelde ik iets om hun duidelijk te maken, dat ik opgehouden was door vertraging van den trein en zoo.

Nadat ze zich op hun beurt hadden voorgesteld, gingen wij allen te kooi. De kleine kachel brandde lekker en een van de jongens gaf mij eèn deken. Even later waren we allen in diepen slaap gedompeld.

Om halfzes werden wij gewekt. Het vuur was uit ; een der leerlingen maakte het weer aan, terwijl een andere koffie ging halen. Er werd overeengekomen, dat ieder om de beurt de karwei van « peggy » gedurende een volle week op zich zou nemen. Dus om de acht weken zou ieder een beurt krijgen.

Er waren nog geen matrozen aan boord. Om zes uur kwam de eerste stuurman, die eveneens verwonderd was mij te zien.

— Goeden morgen, mijnheer, kan ik den kapitein spreken ? vroeg ik hem beleefd.

— Wel, drommels, hier is hij dan eindelijk ! Goeden morgen ! Wel zeker, gij zult den kapitein te spreken krijgen, ventje, en ge moogt blij zijn, als hij uw contract niet vernietigd, was het antwoord van den stuurman.

Deze bedreiging was meer geducht door de leerlingen dan om het even welke andere. Ieder van ons wist, dat dit de vernietiging beteekende van onzen vroegeren varenstijd, en deze vooral telde mee voor het officiersexamen.

Maar mijn zaken begonnen er nog slechter uit te zien, toen ik den eersten stuurman te kennen gaf, dat ik geen enkel stukje uitrusting had meegebracht en weer aan wal moest om het noodige te koopen.

Toen mijn overste zijn spraakvermogen terugkreeg, en na mij met verwondering aangestaard te hebben, zei hij, « dat hij in zijn heele loopbaan, en die dateerde niet van gisteren, nog nooit zoo'n schaamtelooze, onvergeeflijke handelwijze was tegengekomen.

(Wordt vervolgd.)

DON BOSCO, Robbedoes Nummer Eén

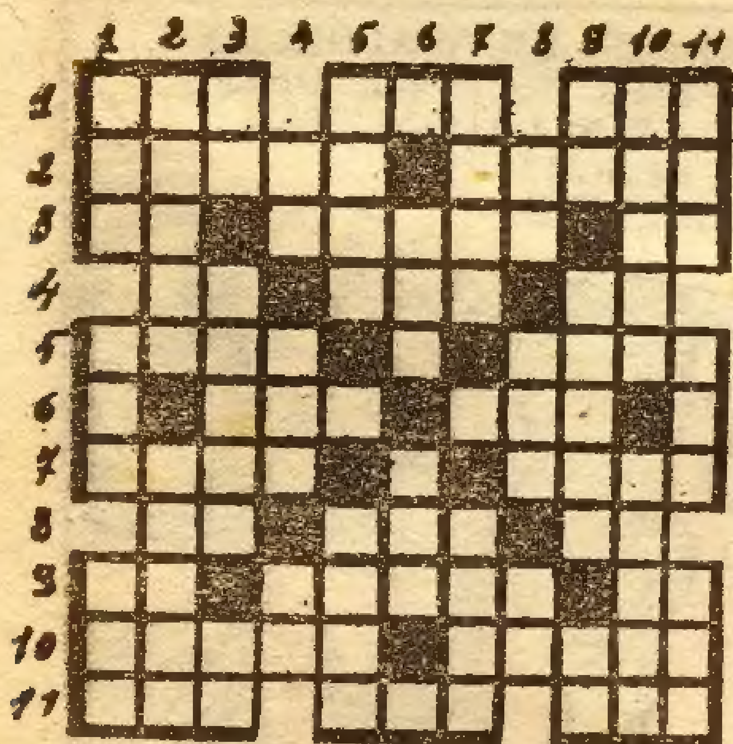

ONZE KRUISWOORDRAADSELS

KRUISWOORDRAADSEL 126.

HORIZONTAAL :

1 : Kloosteroverste. - Indien. - Boom. — 2 : Waterloop. - Edelgesteente. — 3 : Uitroep van blijdschap. - Bestaan. - Vader. — 4 : Voorzetsel. - Landbouwgereedschap. - Per expres. — 5 : Oud-IJslandsch verhaal. - Boterstande. — 6 : Bedekking, kap. - Verdroogd. — 7 : Faam. - Gewicht. — 8 : Daar. - Licht, klaar. - Uitroep van pijn. — 9 : Uitroep. - Weelderige bouwstijl. - Uitroep van afkeer. — 10 : Drinkglas voor wijn. - Man, die geeuwt ; kijker. — 11 : Honigdrank. - Gesloten. - Zeevogel.

VERTIKAAL :

1 : Bijl. - Waardigheid. - Behoeftig. — 2 : Groote vuurhaard. - Grootste Europeesche uil. — 3 : Voorzetsel. - Inheemsche giftslang. - Pers. voornaamwoord. — 4 : Lengtemaat. - Oude wijnmaat. - Voorvoegsel. — 5 : Putemmertje. - Voornaam menschelijk orgaan. — 6 : Lap, versleten stof. - Afgelegen. — 7 : Aangename bezigheid. - Vrijmetselaarsvereeniging. — 8 : Meisjesnaam. - Man die kookt. - Kauw. — 9 : Bijwoord. - Verstooteling. - Een der ouders. — 10 : Inwendig orgaan. - Waterjuffer. — 11 : Groente. - Ongaarne. - Noë's schip.

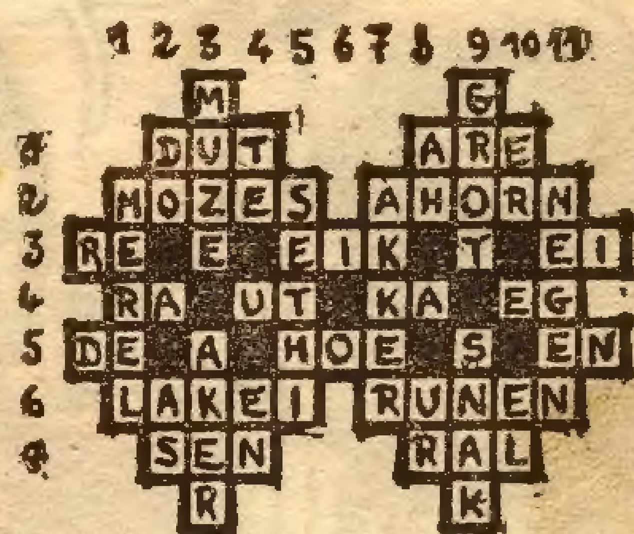
AMERIKAANSCHE GESCHIEDENIS

Jeffs. — Ik heb moerbeziestruiken geplant en nu ga ik zijdewormen kweeken. Binnen één jaar heb ik zijde.

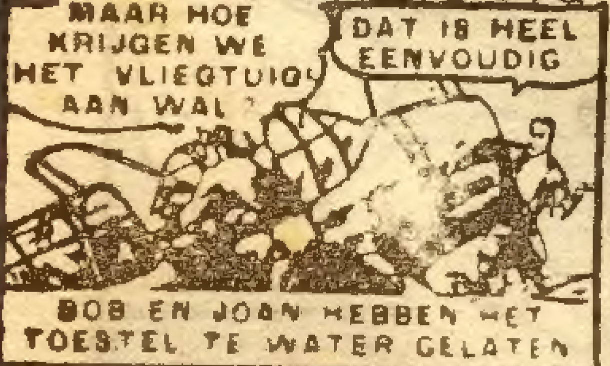
Smooth. — Of wat anders !... Ik plantte een tijdje geleden ook moerbeziestruiken, maar per ongeluk kwamen zij in een grond terecht, die ijzererts inhield.

Jeffs. — En toen ?

Smooth. — In de plaats van zijde, sponnen m'n wormen ijzerdraad !

OPLOSSING VAN Nr. 125.

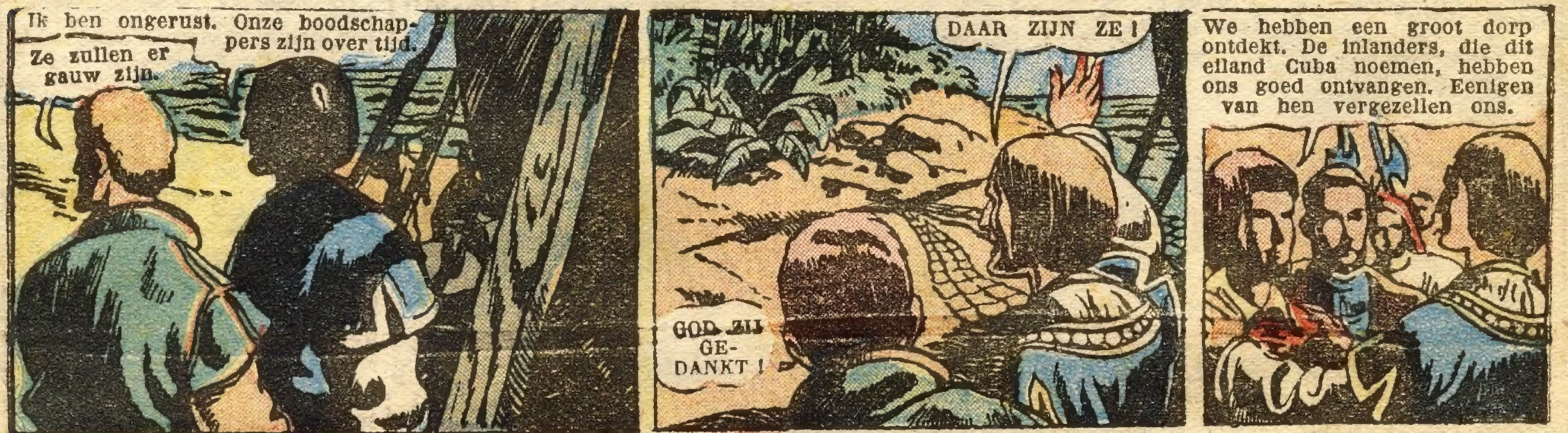

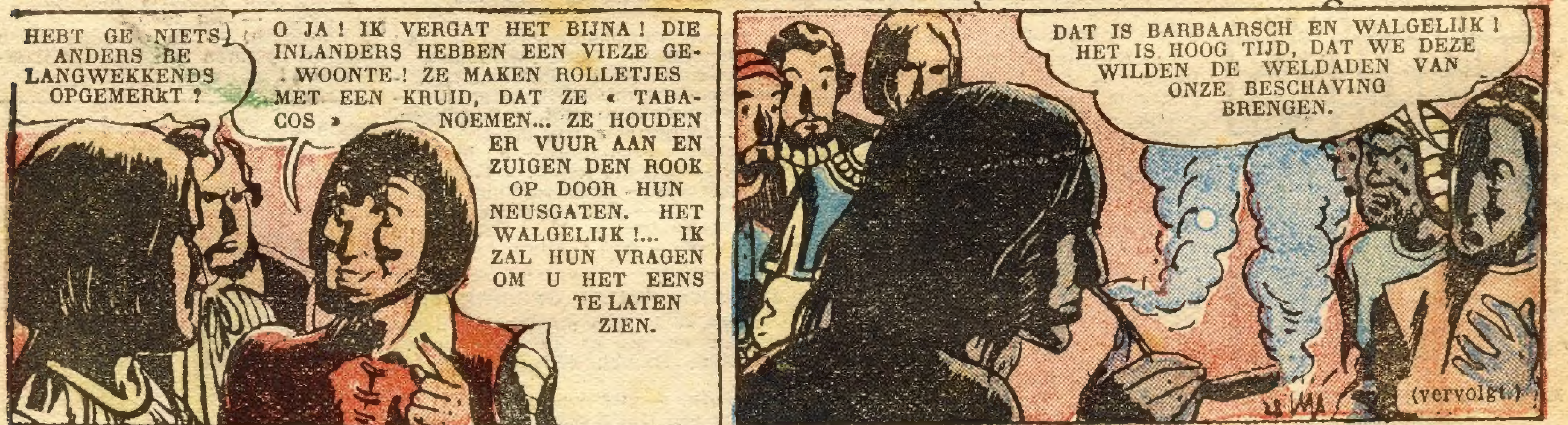

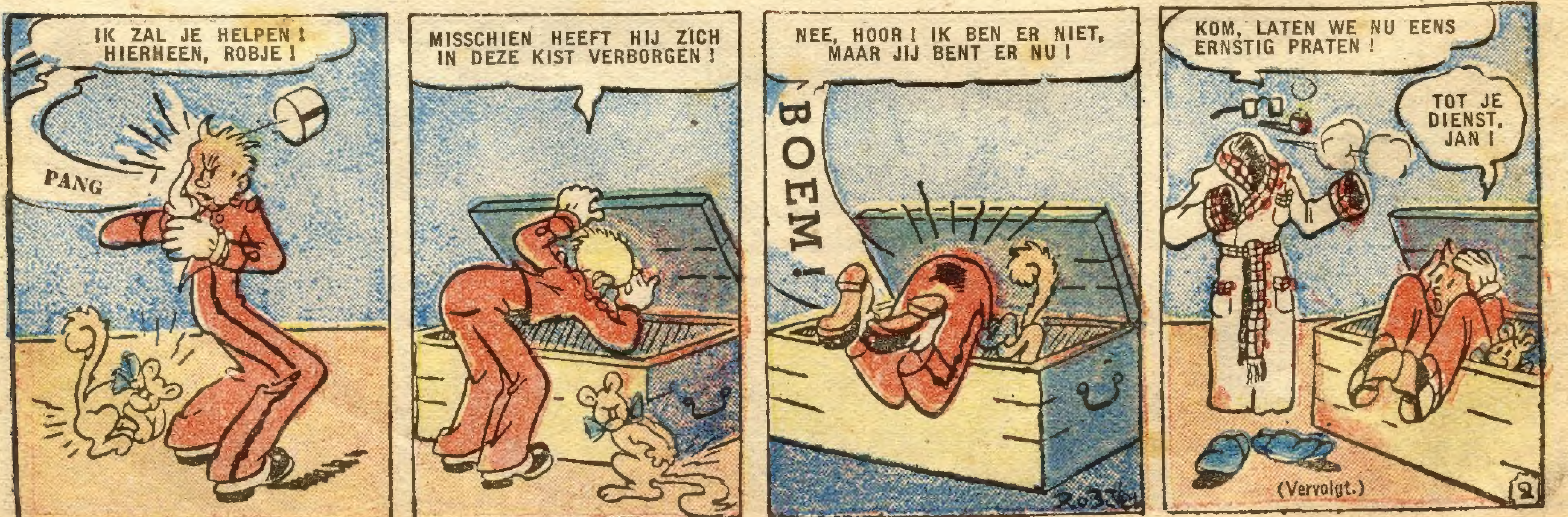

DE AVONTUREN VAN ROBBEDOES (vervolg)

Uitg. J. DUPUIS, Zonen en Co, Ommeganckstr. 21, Antwerpen. — H. R. Antwerpen 79.317.